

Publicació a la venda a la llibreria de la Fundació Joan Miró

Amb textos de: William Jeffett, Didier Ottinger, Perejaume i Joan Punyet Miró

VISITES COMENTADES

Dissabtes, a les 11 h en català i a les 12.30 h en castellà

Per a grups, cal reservar prèviament.

Més informació a: programa.educatiu@fmirobcn.org

Fundació Joan Miró

 Barcelona

Fundación **BBVA**

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470

www.fmirobcn.org

#MiróObjecte

Retrat d'una ballarina, 1928 (detall). © Centre Pompidou, MNAM-CCI, Dist. RMN-Grand Palais / Philippe Migeat © Successio Miró / ADAGP.
La Fundació Joan Miró vetlla pel medi ambient.

GUIA DE SALA

CAT

MIRÓ i l'objecte

29/10/2015 - 17/01/2016

MIRÓ i l'objecte

és la primera mostra íntegrament dedicada a l'objecte en la producció de Joan Miró. Amb ella es vol posar de relleu el rol que l'objecte va jugar en el desenvolupament de l'obra de l'artista.

Al llarg dels anys, Miró va reunir als seus diferents tallers tota mena d'objectes populars i d'origen natural, una sort de «museu imaginari» d'objectes trobats que s'ha volgut reconstruir a la primera sala de l'exposició a partir d'una selecció provinent de la col·lecció de l'artista. Amb el temps, l'objecte va esdevenir tan important per a Miró que fins i tot va obrir-li noves perspectives en el seu plantejament de la pintura.

L'exposició mostra aquesta transformació de l'obra de Miró, des d'una primera etapa en què senzills estris del món quotidià apareixen representats en la tela fins a la incorporació gradual de l'objecte físic en l'obra mitjançant l'ús del collage. En molts aspectes aquest procés suposa, a finals de la dècada de 1920, un desafiament frontal a les arts plàstiques, que ell mateix defineix com un «assassinat de la pintura». Als anys trenta, l'element bidimensional del collage dona pas de manera progressiva a la utilització d'acoblaments tridimensionals d'objectes, que s'exhibiran en el context ideològic del surrealisme. Més enllà de la incorporació d'elements, Miró

empra, cada cop amb més freqüència, materials no pictòrics i formats insòlits. D'aquesta manera capgirarà les concepcions convencionals de la pintura, negant la seva funció tradicional com a il·lustració i afirmant la seva condició material com a objecte.

Després de la Guerra Civil espanyola i la Segona Guerra Mundial, Miró manté ferm el seu compromís amb l'objecte en explorar per primera vegada les possibilitats de la ceràmica i la realització d'escultures en metall i altres materials. Aquest protagonisme de l'objecte tindrà una continuïtat en els seus bronzes de maduresa, fets a partir de l'acoblament d'objectes trobats ara fosos per mitjà del procediment de la cera perduda, transformant així la «cosa inerta» en representacions de figures expressives que sovint reproduïen dones i ocells. Aquesta vena poètica serà essencial durant els últims anys de Miró, com també ho serà allò que s'ha anomenat el segon «assassinat de la pintura» o «antipintura», la màxima expressió del qual es troba en les rupturistes peces que l'artista crea a finals dels anys seixanta i primera meitat dels setanta –amb la voluntat addicional de posar en qüestió el valor econòmic de l'obra d'art–, moltes d'elles per ser exposades a la gran retrospectiva que li dedicarà, el 1974, el Grand Palais de París.

L'exposició es presenta en sis àmbits:

- I. Un món d'objectes**
- II. L'assassinat de la pintura**
- III. Del collage a l'escultura**
- IV. Ceràmiques i primeres escultures**
- V. Escultura en bronze**
- VI. L'«antipintura»**

Un recorregut que evidencia fins a quin punt Joan Miró va ser molt més que un pintor, i de quina manera, amb el seu desafiament a la pintura i la seva adhesió a un nou concepte de l'objecte, va propiciar un canvi transcendental en la nostra percepció de l'art.

